

Fuld fart på Sjælland Rundt

En førstehåndsberetning fra en debutants ilddåb

“Et glat hav har aldrig gjort en dygtig sejler.” – Franklin D. Roosevelt.

Af Hjalte Rykind-Eriksen

Torsdag den 13. startede tidligt kl. 06 fra Nørrebro, hvor jeg sammen med et andet besætningsmedlem tog toget fra København til Helsingør. I Helsingør lå PI-Københavns Sejlsportsafdelings sejlboat Perlen og ventede med de andre besætningsmedlemmer, der allerede dagen før havde sejlet båden derop. Vi var dermed klar til afgang torsdag morgen.

Vi slæbte vores bagage fra stationen til havnen. For en nybegynder kunne det være en udfordring at pakke til dansk sommervej, så min oppakning var ret omfattende. Taktikken var at pakke lag på lag, så jeg var klar til solskin, regnvej, blæst, nattekulde og hedebløge. Til min lettelse havde flere fra besætningen også stor oppakning, så jeg følte mig ikke helt til grin fra starten. At meget af deres tøj så var sejltøj og mit var hverdagstøj, var en anden sag.

Vi fik læsset båden og taget det obligatoriske holdbillede for at dokumentere, at vi i hvert fald stillede til start. Det skal siges, at jeg sammen med et andet besætningsmedlem havde taget duelighedsbevis et år tidligere i den mindste gummibåd med påhængsmotor, der opfylder kravene til brug ved prøven. Derudover havde jeg kun haft en enkelt eftermiddag som gæst på Perlen ud over vores to træningssejladser forud for Sjælland Rundt.

Min samlede erfaring fra vandet (Molslinjen ikke medregnet) var omkring 5-6 timer. Sjælland Rundt skulle tage tre dage, hvis vi altså gennemførte og ikke gav op undervejs.

Starten gik, og vores rutinerede skipper timede det perfekt, så vi hurtigt lagde os i front i vores bådklasse for de "langsomme" både. Vi sejlede direkte rundt om Kronborg og ned mod København, selvom det normalt var den anden vej rundt. På grund af vejret og noget med skydning ud over Sjællands Odde, samt andre parametre jeg ikke forstod, skulle vi sejle med uret rundt om Sjælland.

Jeg fandt hurtigt min plads ved ikke at være i vejen, og alle bidrog til den gode stemning. De andre skibe blev løbende sat i gang efter os, og fra ræssets spydspids kunne vi kigge tilbage på de mange hvide sejle, der skød op fra havet. Jeg udbrød hurtigt, at "vi vinder sgu det løb", og at det virkede nemt.

Men jeg blev klogere, da vi havde passeret Øresundsbroen og ramte Køge Bugt. Nu skulle vi begynde at krydse på havet, og bølgerne blev større, hvilket fik skibet til at vippe en del. Halvdelen af besætningen blev sat ud af spil på grund af søsyge, og da jeg var en af dem, forsøgte jeg at fokusere fremad for ikke også at kaste op. Jeg må ærligt indrømme, at jeg nåede at tænke: "fuck, der er lang vej endnu, hvis jeg ikke får det bedre."

Efter to timers høj søgang fladede det lidt ud, og jeg skulle tage roret for første gang. Det hjalp med det samme på søsygen, da jeg nu bedre kunne sidde retvendt og fokusere på at sejle rigtigt i stedet for at have det dårligt.

Køge Bugt blev besejret, og da vi ramte Stevns Klint først på aftenen, var vandet blevet meget roligere, og det var passende at varme noget af den hjemmelavede mad, vi havde medbragt. Indtil da havde båden ligget i vandet med en hældning på, hvad der føltes som

45 grader, hvilket gjorde at jeg kun kunne opholde mig under dæk i cirka 10 sekunder, før søsygen meldte sin ankomst.

De rutinerede kræfter varmede maden, og sjældent havde mørbradgryde smagt så godt – i hvert fald for de fire af os, der ikke var søsyge.

Da aftenen nærmede sig, og mørket faldt på, kom vi til det punkt, der på forhånd var udpeget som det sværeste: Bøgestrømmen mellem Sydsjælland og Møn. Her skulle vi virkelig fokusere, for uden for den smalle sejlrende var der meget lavvand, og chancen for at gå på grund var høj.

Vi fordelte hurtigt rollerne, og vores erfaring fra politiet kom til gavn. Hurtige korte meldinger om, hvilke bøjer der lå hvor, og hvornår vi bommede og stagvendte (drejede), fungerede perfekt. Det var virkelig fedt, og alt spillede. Det var dejligt at blive guidet af de rutinerede kræfter og at blive hørt som yngste mand.

Natten faldt på, og vi sov på skift. Jeg lærte kort at sove i en 45-graders vinkel på dækket og blev kun kortvarigt vækket, når der blev råbt "klar vende", så jeg vågnede og enten halede eller slækkede et skøde (et tov). Da jeg endelig ramte puden nede i kahytten, sov jeg tungt.

Da jeg vågnede fire timer senere, var der fart over feltet. Vi var stik syd for Sjælland, og de havde sat spileren, som gav os høj fart. Storebæltsbroen kunne ses langt ude i horisonten, og man kunne fornemme, at vi satte en god fart, selvom vi lå på en ret sikker 3. plads.

Da vi rundede det sydvestlige hjørne af Sjælland, gik der ikke længe, før jeg kunne tage rorpinden igen. Efterhånden som vi nærmede os Storebæltsbroen, gik det op for mig, at jeg ville få muligheden for at styre båden, når vi sejlede under broen. Jeg havde ikke tal på, hvor mange gange jeg var kørt hen over broen og tænkt på, at det en dag ville være sjovt at sejle under den.

Kort inden broen skulle vi ændre på forsejlet, da vi skulle tage spilerstagen ned. Stagen blev dog taget af vinden, og da den nu kun sad fast med tov i den ene ende, fløj den rundt i luften med høj fart og forsøgte at knockoute et besætningsmedlem, der var i gang med at tage den ned.

Rutinen trådte til hos de garvede kræfter, der guidede mig korrekt med vinden, så der kom ro på metalstangen, inden den fik nedkæmpet vores 3. styrmand.

Jeg havde mest lyst til at give roret videre, men da det ikke var en mulighed, var jeg nødsaget til at få styr på situationen med hjælp fra de andre. En lidt presset situation, der dog endte godt.

Herefter kunne vi fredfyldt sejle under Storebæltsbroen og nyde det mægtige syn af mange tons funktionsdygtigt cement og stål. En fed oplevelse, som jeg nok vil tænke på de næste gange, jeg krydser broen.

Vi sejlede videre, og solen begyndte at titte frem. Trætheden meldte sig, og jeg fik mig et par dejlige korte lure i solen. Det kostede mig en solbrændt næse de efterfølgende dage, så næste gang ville jeg nok tage solcreme i ansigtet fra morgenstunden. Humøret var dog højt, og da bølgerne ikke var slemme, havde alle besætningsmedlemmer det godt, og ingen var på dette tidspunkt søsyge.

Da vi havde rundet Sjællands Odde, begyndte solen at gå ned, og vi skulle begynde at krydse med båden igen. Vi (læs: de rutinerede) kunne dog allerede nu regne ud, at vi ville være meget tidligt i havn - sandsynligvis først på morgenen om lørdagen.

Der blev lavet aftensmad, og jeg tændte ovnen og var i kahytten i cirka to minutter. Herefter kunne jeg mærke, at hvis aftensmaden ikke skulle komme op meget hurtigt på grund af søsyge, var det ikke mig, der skulle stå og tilberede den medbragte lasagne.

Det blev klaret af nogle af de andre, der var lidt mere tapre end jeg og ikke havde problemer med søsyge.

I takt med at det blev mørkere, og vi krydsede bølgerne, begyndte båden også at vippe mere, hvilket vækkede søsygen hos dem, der også dagen før havde kæmpet med det.

Gode råd var dyre, og da en af os havde medbragt ekstra stærke søsygepiller, forsøgte de sig med disse. Det resulterede i, at de nærmest gik gennem gulvbrædderne. Om pillerne i virkeligheden kunne have fået en hest til at sove, eller de bare sad i hver deres hallucinationstrip, skal jeg ikke kunne sige. Men det lykkedes den ene at sove siddende i en 45-graders hældning med hænderne om en metalwire. Gav hun slip, faldt hun i vandet, hvis vi ikke nåede at gribe fat i hende. Uheldet udeblev, og da vandet blev roligere, kunne de gå i kahytten og sove.

Jeg tog første tørn med at sejle efter midnat og anvendte igen min taktik fra dagen før: sove siddende, indtil en sagde "klar vende", og så vågnede jeg og hev i nogle skøder. Kl. 01:00 kunne jeg gå til køjs, da jeg blev afløst.

Jeg sov dog ikke længe, før jeg blev vækket igen, da der skulle bruges en ekstra mand på dækket. Så med to timers søvn i bagagen og seks timer i alt på snart 48 timer, var det op på dækket igen.

I den kolde morgenluft kunne vi skimte Kronborg. Solen begyndte at titte frem, og Oslobåden passerede os. Vi nærmede os stille og roligt mållinjen. Omkring kl. 05:00 blev den resterende del af besætningen vækket, så alle kunne være med til at sejle i mål og opleve dette.

Kl. 05:39 passerede vi mållinjen, hvilket vi troede var en flot 3. plads. Men til vores overraskelse var en af de foranliggende både udgået, uden vi vidste hvorfor. Så med en flot skrivebordssejr lykkedes vi med at få 2. pladsen i vores klasse, hvilket var mere, end vi havde forventet.

Da vi kom til land, havde vi været på vandet i cirka 42 timer i træk. Det gik op for mig, at det var min personlige rekord for, hvor længe jeg ikke havde haft fast land under fødderne i hele mit liv. Så har man også prøvet det.

Sjælland Rundt blev gennemført på rekordtid - i hvert fald for mig. Min sejlerfaring blev mindst tidoblet, og jeg fik en virkelig fed oplevelse og nye bekendtskaber i andre afdelinger af politiet og indblik i deres fagligheder. En kæmpe tak skal lyde til hele besætningen, der gav gode læringsforhold og virkelig holdt humøret højt, også selvom det til tider var hårdt.

Om jeg er klar til Sjælland Rundt 2025? Det tror jeg roligt, I kan regne med. Og vi vil gerne bestille mere sol og færre bølger.